

Sagsøgt: Kongeriget Spanien (ved J.M. Rodríguez Cárcamo, som befuldmægtiget)

Sagens genstand

Traktatbrud — tilsidesættelse af artikel 2 og artikel 4, stk. 1 og 2, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145, s. 1) — momspligtige — virksomhed eller transaktioner udført af »registradores de la propiedad«

Konklusion

- 1) Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 2 og artikel 4, stk. 1 og 2, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag, idet det anser de ydelser, som »registradores de la propiedad« i deres funktioner vedrørende afgiftsberegning og som ejere af et »oficina liquidadora de distrito hipotecario« (kontor for opgørelser på realkreditområdet) leverer til et »Comunidad Autónoma« (spansk selvstyrende region), for ikke at være undergivet merværdiafgift.
- 2) Kongeriget Spanien betaler sagens omkostninger.

(¹) EUT C 171 af 5.7.2008.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 12. november 2009 — TeliaSonera Finland Oyj mod iMEZ Ab (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Korkein hallinto-oikeus — Finland)

(Sag C-192/08) (¹)

(Telekommunikation — elektronisk kommunikation — direktiv 2002/19/EF — artikel 4, stk. 1 — net og tjenester — aftaler om samtrafik mellem teleselskaber — pligt til at forhandle i god tro — begrebet »udbyder af offentlige kommunikationsnet« — artikel 5 og 8 — de nationale tilsynsmyndigheders beføjelser — virksomhed uden en stærk markedsposition)

(2010/C 11/04)

Processprog: finsk

Den forelæggende ret

Korkein hallinto-oikeus

Parter i hovedsagen

Sagsøger: TeliaSonera Finland Oyj

Procesdeltager: iMEZ Ab

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Korkein hallinto-oikeus (Finland) — fortolkning af artikel 4, stk. 1, artikel 5 og 8 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/19/EF af 7. marts 2002 om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter (adgangsdirektivet) (EFT L 108, s. 7) — national lovgivning, der forpligter ethvert teleselskab til at forhandle om samtrafik med andre teleselskaber — omfanget af forpligtelsen til at forhandle, og de krav som den nationale tilsynsmyndighed kan fastsætte

Konklusion

- 1) Artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/19/EF af 7. marts 2002 om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter (adgangsdirektivet), sammenholdt med dels betragtning 5, 6, 8 og 19 til direktivet, dels direktivets artikel 5 og 8, er til hinder for en national lovgivning, såsom kommunikationsmarkedsloven (Viestintämarkkinalaki) af 23. maj 2003, idet denne ikke begrænser muligheden for at påberåbe sig forpligtelsen til at forhandle om samtrafik til kun at omfatte udbydere af offentlige kommunikationsnet. Det tilkommer den forelæggende ret at fastslå, om de i hovedsagen omhandlede erhvervsdrivende, henset til deres status og karakter, kan kvalificeres som udbydere af offentlige kommunikationsnet.
- 2) En national tilsynsmyndighed kan antage, at forpligtelsen til at forhandle en aftale om samtrafik ikke er opfyldt, hvis en virksomhed, der ikke har en stærk markedsposition, har tilbudt en anden virksomhed samtrafik på ensidige betingelser, som kan forhindre udviklingen af et marked i detaljerede, hvis disse betingelser er til hinder for, at den anden virksomheds kunder kan udnytte dennes tjenesteydelser.
- 3) En national tilsynsmyndighed kan pålægge en virksomhed, der ikke har en stærk markedsposition, men som kontrollerer adgangen til slutbrugere, at forhandle i god tro med en anden virksomhed om enten samtrafik mellem de to pågældende netværk, hvis den, der har anmodet om en sådan adgang, skal kvalificeres som udbyder af offentlige kommunikationsnet, eller om interoperabilitet i forbindelse med tekst- og multimediebeskedtjenester, hvis denne erhvervsdrivende ikke er omfattet af denne kvalificering.

(¹) EUT C 197 af 2.8.2008.